

Bűnbánati istentisztelet – 2026. február 20.

Köszöntés: A mi bűnbánati istentiszteletünk megáldása és megszentelése jöjjön a mi Urunktól Istenüktől, Aki a szívek és a vesék vizsgálója, a mi Urunk Jézus Krisztustól, aki életét adta értünk, és a Szentlélek Úr Istentől, aki lelkünk Megszentelője. Ámen.

Fennálló ének: 50. zsoltár 1. vers: „Ne szállj perbe én velem...”

Fő ének: 50. zsoltár 2-9. versei: „Emésztő tűz mégyen ő előtte...”

Előfohász: „Te azért ne félj, szolgám, Jákób – így szól az Úr –, és ne reszkess Izráel! Mert én hazasegítelek a távolból, gyermekeidet a fogság földjéről. Visszatér Jákób, és békében lesz, gondtalanul él, nem riasztja senki. Én veled leszek – így szól az Úr –, és megszabadítalak. Véget vetek minden népnek, akik közé szétszórtalak, de neked nem vetek véget. Megfenyítelek igazságosan, mert nem hagyhatlak büntetés nélkül (Jer 30,10-11).” Ámen.

Előima: Végtelen kegyelmű Isten, áldott Atyánk a Jézus Krisztusban! Olyan nehéz és képtelenség Előtted eltakarni mindazt, amit érzünk, átélünk, gondolunk és cselekszünk. Sokszor annyi mindent próbálunk eltusolni, elsumákolni, elsimítani, szőnyeg alá söpörni, de Előtted nem kell megjátszanunk magunkat. A Te áldásod és a mi átkaink között vergődünk. Olyan vagyunk, mint Jákób, aki meglopta testvérét, becsapta idős édesapját, futott, menekült, teljesítette édesanyja kívánságát. Csalók, és egymást mindent megfosztók és mégis Isten áldásának a hordozói vagyunk. Megvalljuk Előtted, hogy már nem tudunk tovább így élni. Áldásban és mégis átkozottan. Vezess bennünket most is a megbocsátás útja felé. Add, hogy úgy tudjunk tekinteni egymásra, ahogy Te tekintesz ránk. Kérünk, ajándékozz nekünk egy új esélyt, vedd el vétkeinket, tégy bennünket tisztává. Hagyd, hogy megküzdjünk mindazért, amit olyan könnyen elvettünk és megnyertünk, mint maga Jákób. Adj meglátnunk, hogy az élet nem fenéig tejfel, hanem a buktatók mögött ott rejlik a megoldás Általad, Veled. Te vagy a valódi megoldás. Légy hát most is velünk, és lebbents fel a fátylat életünk, szolgálatunk felett és adományozz meg minket Lelked erejével, tisztaságával és fényével, hogy megvilágosodva és megtisztulva álljunk Eléd. Vétkeinkkel jöttünk, de kegyelmeddel akarunk távozni. Légy segítségül, nekünk bűnösöknek. Jézus Krisztusért, a mi Megváltó Urunkért kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Textus: Mózes I. könyve 31. rész 43-54. versei: *„Lábán azt felelte Jákóbnak: A leányok az én leányaim, a fiúk az én fiaim, a nyáj az én nyájam, minden az enyém, amit látsz. De tehetnék-e most már bármit is a magam leányai ellen vagy fiaik ellen, akiket szültek?! Jöjj hát, kössünk szövetséget egymással, az legyen a tanú*

köztünk! Ekkor fogott Jákób egy követ, és fölállította azt szent oszlopként. Majd ezt mondta Jákób a hozzátartozóinak: Gyűjtsetek köveket! Azok köveket szedtek, csináltak egy kőrakást, és ettek a kőrakásnál. Azután elnevezte azt Lábán Jegar-Száhadútának, Jákób pedig elnevezte Gal-Édnek. Lábán ugyanis ezt mondta: Ez a kőrakás a tanú köztünk! Ezért nevezik Gal-Édnek, de Micpának is, mert ezt mondta: Az Úr álljon őrt köztem és közted, amikor mi nem látjuk egymást! Ha leányaimmal rosszul bánsz, ha leányaimon kívül más feleségeket is veszel, azt közülünk ugyan senki nem fogja látni, de Isten lesz a tanú köztünk. Majd ezt mondta Lábán Jákóbnak: Itt van ez a kőrakás és a szent oszlop, amelyet közém és teközéd emeltem. Tanú ez a kőrakás, és tanú ez a szent oszlop, hogy sem én nem megyek át e kőrakás mellett tehozzád, sem te nem jössz át e kőrakás és e szent oszlop mellett énhozzám ártó szándékkal. Ábrahám Istene és Náhór Istene, az atyák Istene ítéljen fölöttünk. Akkor megesküdött Jákób Izsáknak, atyjának félelmetes Istenére, majd áldozatot mutatott be Jákób a hegyen, és meghívta hozzátartozóit az áldozati lakomára. És miután ettek, a hegyen töltötték az éjszakát.”

**Bűnbánatot tartó Keresztyén Gyülekezet,
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

Hallottam nem rég egy idős kőművesről, akit nagyon szeretett a cégvezető ember. Idős korában, elfáradva, megterhelve, a munkától meggörnyedve bejelentette, hogy nyugdíjba vonul. A cégvezető igazgató azonban még utójára megkérte, hogy építsen egy házat, mivel mindenkinek olyan becsületesen, tisztán és egészen dolgozott. Kiváló munkát végzett. Az idős kőműves nagy nehezen, fáradtan és unottan kezdett hozzá a munkához. Mivel utolsó munkája volt, úgy gondolta, hogy most már nem gond, ha silányabb anyagot rendel, kevesebb erőfeszítéssel, gyors munkával, nem egész két hét alatt felhúzták a falakat, és a negyedik héten már kulccsal ment a cégvezető igazgató után. A főnöke megveregette a vállát, és ezt mondta neki: Drága munkásom, nekem soha senki, nem hozott annyit, mint maga. Az utolsó házat magának építette. Ez az én ajándékom magának, aki egész életében becsületes munkát végzett. Mire a kőműves így válaszolt röviden és velősen: Ha tudtam volna,... és megbánta, hogy a házat olyan rosszul és felelőtlenül építette fel. Jákób és Lábán története is hasonló. Jákób már másodszor menekül. Először egy nagy csalás után, most meg apósa húsz éves szolgálata miatt. Szóharc, párba folyik

egészen 20 évig Jákób és Lábán között. Lassan, nagyon lassan Lábán elérte, hogy Jákób mindent, de mindent magának akart és meg is szerzett. Lábán és Jákób történetének egy alapvető mozzanata jelenik meg. A 20 éves együttélés alatt igen sokszor történt meg, hogy más a kimondott szó, mint az igazi gondolat vagy tett. Lábán és Jákób együttélésének az alapja a bizalmatlanság. Nem bíznak meg egymásban. Hányszor ez mételyezi a mi kapcsolatainkat is. El tudnánk menekülni, mindent összeszedve, gyűjtögetve, rejtőzve, hogy ne keljen a másikkal együtt élni. Ez a kapcsolatrendszer nagyon is bennünk él. Jákób már másodszor menekül. Másodszor megy el, és hagy ott bizalmat, szövetséget, visz magával mindent, mert úgy gondolja, hogy neki mindez jár. Ezért megdolgozott. Hányszor gondolkodunk így mi is. Nekünk ez jár. Ezt én hoztam a házasságunkba, ezt én vettem neked, ezek az én gyermekeim. Mennyit kell magunkon dolgozni Isten Igéje által, hogy az önzés, az „én, én”, és harmadszor is az „én” győzzön. Mert mennyivel könnyebb tovább állni, mennyivel könnyebb elmenni, otthagyni mindent. Házasságaink, válásaink, gyermek-szülő kapcsolataink. Mindent viszünk, de semmit sem rendeztünk el. Mindent tovább cipelünk, de semmit sem oldottunk meg. Karavánokat szervezünk, de mégis ebben a karavánban egyedül vagyunk, és senkire sem számíthatunk. Ma, nézzünk magunkba, hogy milyen nagy ártalom az önös érzés, milyen nagy ártalom az én védelme, az én akarata és célja. Te és én mindent tönkre tudunk tenni, ha nincs ott a nagy Harmadik: Isten.

Önmagadat, jákóbi és lábáni bizalmatlanságod állítsd az Ige fényébe, drága testvérem. Életedet, viszontagságaid, lemondásaid, elhagyásaid, meneküléseid vigyed ma Isten elé. Mert mit lát Lábán és Jákób. Amiben egyet értenek az az, hogy mindenkinek meg van a joga mindenhez. Lábán mindenre jogot tart, úgy mint Jákób is. Mindenhez jogot formál. Nekik joguk van a jószághoz, a gyermekekhez, az asszonyokhoz. Nekik joguk van. Mi is, egy olyan világban élünk, ahol a jogok mindenütt elhangoznak. Politikai, gazdasági, erkölcsi, vallási jogaink vannak. Mindenki azt tehet, amit szeretne. Elmehet, eltávozhat, szabadságot akarva. De

vajon tényleg így van ez? Vannak politikai jogaink? Nincsenek, hiszen mindenki, aki a vályúnál van, ugyan az az ember, csak éppen új pártot alapított. Vannak gazdasági jogaink? Nincsenek, hiszen a munkás nem mer visszaszólni munkáltatójának, mert fél, hogy elbocsájtják. Vannak erkölcsi jogaink? Nincsenek, hiszen gyermekeink olyan hamar letromfolnak, velünk szembe állnak és elmennek. Vannak vallási jogaink, nincsenek, mert ha valaki megsértődik, elhagyja a közösséget. Mindenki jogot formál az életre, de mindig a másik kárára. Lábán azonban rájön, hogy nem akar harcolni a sajátjai ellen, hanem vissza akarja őket kapni. Az apa, a nagyapa az, aki el kezd gondolkodni. Ki ellen menjek? Kivel perlekedjek? Te is, Ő is, én is, mi vagyunk. Együvé tartozunk. Egyek vagyunk Véreim vagytok. Ki ellen menjek? A jel a halom. A kőhalom, amely arra utal, hogy szövetséget kötünk, és tanúja annak is, hogyha valamelyik fél támadó szándékkal elmegy mellette, akkor bosszúért kiált Istenhez. Őrtorony, megfigyelőhely legyen a szövetségkötés helye. Megfigyelőhely, ahol számon tarthatjuk egymást, felfigyeljünk egymásra, és Őrá, Aki gondot visel rólunk. A bizalmatlanság megmaradt, de valami megváltozott. Valakivel kötöttek szövetséget. Istennel. Köztem és közted a kőhalom áll, a szent oszlop áll, és őrtorony az Isten. Szemmel tart minket és szemmel tartja lépéseinket. Amikor mi még nem is látjuk egymást, akkor is Ő tartson szemmel bennünket. Ő építsen bizalmat a mi bizalmatlanságunk közepette. Isten legyen közöttünk a bizalom záloga. Milyen nagy áldás, amikor Istenre bízunk hűtlen, menekülő, bennünket vádoló gyermekeinket, férjeinket, feleségeinket, anyáinkat és apáinkat. Amikor egymástól menekülünk, egymást próbáljuk elszigetelni, hermetikusan elzárni, akkor gondoljunk Istenre. Ajánljuk egymást, szívünket, elménket Istennek. Ő zárjon bennünket az őrtornyába, ahol, mint királylányok várunk a mindenkori hercegünkre és a romantikus menekülésre.

Legyen a döntőbíró és ítélőbíró Ábrahám Istene, Aki őrtorony volt az ősatyák életében. Lábán és Jákób bizalmatlansága Isten által bizalommal formálódik. Hiszen

mindketten azért fáradoztak, hogy ami az övék, az megmaradjon. Isten kezébe ajánlották egymást. Isten védő karjai közé zárták egymást. Az Úr tartson szemmel bennünket, amikor egymást vádoljuk, amikor egymástól menekülünk, amikor életünk küzdelmes szakaszán megyünk végig. Jákób áldozatot mutatott be, és mindenkit megvendéget, mert tudta, hogy amit kapott, az Istentől van. Jákób életének egy küzdelmes, olykor megalázott, olykor ravasz tettekre kényszerülő szakaszára tesz pontot. Nincs vérontás, mert Isten jelen van. Két, minden eszközt megragadni kész ember párharca záródik le az Isten színe előtt kötött szövetséggel, hogy ez a nehéz múlt ne kísértse többé. Kísért a múltad, rossz gyermeked, testvéred, férjed, feleséged ott van fekete báránként és mételyezi, teljesen megvakítja kapcsolatodat az Istennel? Menj az Úr elé, és vidd magaddal a menekülő félt, állj az Isten elé és kössetek szövetséged, mert mindig rólatok van szó, de legfőképpen Róla, Aki előbb szeretett. Az élet olyan rövid, az áldás pedig olyan drága. Isten hűsége megnyugodott Jákóban és családján, együtt ettek és ittak, és a hegyen töltötték az éjszakát. Mert Isten szemét rajtuk tartotta. Így legyen a te életedben is, az én életemben és a mi életünkben is. Krisztusért, Aki családot fon a szétépett fonalakból és áldásként jön az átkozott világba. Átokká lesz. Kiközösítéssé. Fára függesztett és mégis így etet és itat, életet adva, engedelmességhez vezessen és minden kapcsolatot az ellenségeskedésből az elfogadásba, a szeretetbe és a megbocsátásba vonzzon. Ő mindenkit magához vonz. Felemeltetik és vonz. Keresztre megy és vonz. Meghal, hogy éltesse. A holtat élővé teszi. Krisztus megbékéltet. Keresztje békéltető szolgálat. Alázata békéltető szolgálat. Melléd állása békéltető szolgálat. Ámen.

Utóima: Urunk, Előtted állunk bizalmatlanságainkkal, meneküléseinkkel és meg nem oldott kapcsolatainkkal. Bocsásd meg, amikor az „én” fontosabb lett számunkra, mint a Te akaratod. Légy közöttünk őrtorony és határ, Te őrizd a szívünket, szavainkat és lépéseinket. Taníts bennünket arra, hogy ne egymás ellen, hanem Előtted keressük a békességet. Rád bízunk ma életünket, szeretteinket és múltunk terheit. Te légy a bizalom záloga közöttünk, most és mindenkor. Bocsásd meg, amikor egymástól menekültünk, amikor a saját igazunkat védtük a szeretet

rovására. Bocsásd meg, amikor az „enyém” fontosabb lett, mint az, hogy egymást ajándéknak lássuk. Állj közénk, Urunk, mint őrtorony és szövetség, hogy férj és feleség ne egymás ellen, hanem egymásért éljen. Taníts minket szülőként elengedni, gyermekként pedig tisztelni és megbecsülni. Te légy a bizalom záloga ott, ahol a hűség megfáradt. Te őrizd lépteinket akkor is, amikor mi már nem látjuk egymást tisztán. Rád bízunk családjainkat, múltunkat és jövőnket. Te tarts meg bennünket békességben. Áldd meg nagycsaládunkat, hogy a gyülekezet a békesség, a türelem és az irgalom helye legyen. Őrizd meg közösségünket, hogy jelenlétünkben ne sebeket hordozzunk tovább, hanem gyógyulást találjunk. Krisztusért, hallgass meg bennünket. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk...

Adakozás: „Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled (Zsolt 103,2)!”

Áldás: „Maga a békesség Ura adjon nektek mindig, minden körülmények között békességet. Az Úr legyen mindnyájatokkal! A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal (IIThessz 3, 16.18)!”

Záró ének: 467. dicséret: „Mily jó ha bűntől már szabad...”

Dömötör Ilona MEGBÉKÉLÉS

Krisztusom, te megértesz engem.
Te is embertest foglya voltál.
Csendesülő szívdobbanásom
Neved dicsérő néma zsoltár.

Véresre zúzott életemmel
Nem akarok jajgatva járni.
Hadd csituljak el közeledben,
Verjen meg bárki, érjen bármi.

Palástod ráncában megbújok,
Mint szelídülő, dacos gyermek.
Mosolygok már s szepegve mondom:
A Te akaratod legyen meg!